

sultat haaber jeg maa komme ud af Sagen, og derfor har jeg med denne Motivering — men ogsaa kun med den, for jeg er ikke berettiget til at give nogen anden — paa mine Kollegers og Partifællers Vegne anbefalet denne Sag saa godt, jeg har kunnet.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Jeg blev adskilligt forbavset ved at høre den ærede Ordfører rejse en Debat om Kristeligt dansk Fællesforbund. Jeg kan ikke se den allermindste Forbindelse mellem det foreliggende Andragende og Kristeligt dansk Fællesforbund eller nogen som helst anden Fagforening. Naar jeg har anmodet om Ordet, er det, for at min Tavshed ikke skulde kunne udlægges, som om de samvirkende Fagforbund og de til disse hørende Organisationer betragtede Kristeligt dansk Fællesforbund som en med dem ligestillet Organisation. Det er ikke nogen Fagforening. Den kalder sig Fællesforbund, og den er en Organisation, oplyser den i sine Love, der bestaar af Arbejdsgivere og Arbejdere i Forening. Det plejer man i vore Dage hverken her eller i andre Lande at betegne som en Fagforening. Det var egentlig det, jeg ønskede at sige, idet jeg i øvrigt ikke forstaar, hvorledes det er lykkedes den ærede Ordfører at komme til at holde denne Agitationstale her for Kristeligt dansk Fællesforbund i Anledning af det foreliggende Andragende. Her er kun Tale om, at der nede i Svejts og andre Steder i Udlandet findes en Del Skandinaver, som have en Centralunderstøttelseskasse til Understøttelse af rejsende Landsmænd, der komme i Nød, og som anmode den danske Stat om at hjælpe dem i denne filantropiske Opgave. Jeg gaar ganske vist ud fra, at de ikke undersøge de paagældende Landsmænds politiske eller religiøse Standpunkt, før de understøttes. Men det er noget helt andet end Fagforeningernes Virksomhed i Almindelighed. De to Ting have i Virkeligheden i denne Forbindelse ikke noget med hinanden at gøre.

Noget helt andet, som det ærede Medlem maaske tænker paa, men som han maaske ikke forstaar, er dette, at danske Arbejdere, der tilhøre en Fagforening, til Eksempel Malersvendenes, naar de komme til Tyskland eller Frankrig eller Østerrig eller andetsteds, hvor der er Fagforeninger af lignende Art, have Adgang til at erholde Understøttelse der, naar de ere Medlem af Fagforeningerne her. Men den Understøttelse ville Kristeligt dansk Fæl-

lesforbunds Medlemmer ganske vist være afskaarne fra. Det vilde være ret absurdt, om tyske eller andre Arbejdere skulde understøtte Mestres, der ogsaa ere ligeberettigede Medlemmer af Kristeligt dansk Fællesforbund, naar de ere paa Rejse.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg kan ikke forlange af det ærede Medlem, der ikke er Medlem af Udvalget, at han skal kende de Bilag, der vedligge et Andragende, skønt jeg, naar det ærede Medlem er Chef for de socialdemokratiske Fagforeninger, kunde have forudsat, at han havde saa megen Interesse for sin Virksomhed paa dette Omraade, at han havde set nøjere efter. Men et kan jeg forlange af det ærede Medlem, og det er, at, naar han hører mig referere, hvad det er for Bilag, der vedligge et saadant Andragende, skal han, før han begynder at tale om, at jeg ikke ved Besked, have tænkt eller hørt bedre efter. Hvor kan det ærede Medlem fortælle mig, at det ikke kommer den Sag ved, naar Faktum er, at Hovedbilaget er Centralunderstøttelseskassens Love? Jeg skal til Overflod endnu en Gang oplyse det ærede Medlem om, at disse Loves § 4 sige, at „Medlem kan enhver, som er et skandinavisk Sprog mægtig og er Medlem af sin Fagorganisation, blive“. Dernæst siges der i § 9: „Kun Medlemmer, som have staaet 3 Maaneder i Centralkassen og Fagforeningen, ere understøttelsesberettigede“. Og saa kommer det ærede Medlem her paa Danmarks Rigsdag og vil binde os paa Ærmet, at det kommer ikke Sagen ved!

Formanden: Udtrykket: „binde paa Ærmet“ er ikke heldigt.

Ordføreren (Jens Busk): Lad os saa sige, at han *ikke* vil binde os paa Ærmet, — for han kan ikke —, at de to Ting komme ikke hinanden ved. Naar det er en Grundbestemmelse for, at man kan blive delagtig i denne Kasses Gøder, at man er Medlem af en Fagforening, var det ganske naturligt, at jeg, da jeg som Ordfører er særlig forpligtet til at gennemgaa de Bilag, der følge med Andragenderne, rejste disse to Spørgsmaal i Udvalget til særlig Undersøgelse, nemlig den skandinaviske Side af Sagen, der ikke angik Danmark alene, men ogsaa de tvende andre skandinaviske Lande, hvor det derfor var lidt vanskeligt at komme til et Resultat, og Spørgsmaalet om Fagforeningerne. Jeg spurgte da de tilstedeværende Socialdemo-